

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z wniosku M. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych o ubezpieczenie społeczne,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 25 czerwca 2008 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 15 marca 2007 r.,

odrzuca skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 marca 2007 r., Sąd Apelacyjny zmienił wyrok Sądu Okręgowego w S. z 27 października 2006 r., i oddalił odwołanie M. P. (wnioskodawczynie) od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (organ rentowy) ustalając, że skarżąca nie podlega z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu za miesiące, za które składki na ubezpieczenia społeczne opłaciła po terminie.

Wnioskodawczynie zaskarżyła powyższy wyrok skargą kasacyjną w całości, zarzucając naruszenie: 1) art. 14 ust. 2 pkt 2 i art. 47 ustawy z dnia 18 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. Nr 137, poz. 887 ze zm.) przez przyjęcie, że powódka nie podlega dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu za okres od kwietnia 2004 do lipca 2005; 2) art. 123 ww. ustawy przez jego niezastosowanie; 3) art. 5 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie w ten sposób, że

sąd I instancji nie pouczył wnioskodawczyni działającej w sprawie bez fachowego pełnomocnika o skutkach niezgłoszenia wniosku o przywrócenie terminu do opłacenia składek; art. 328 par. 2 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie w ten sposób, że sąd II instancji nie wskazał w uzasadnieniu wyroku podstawy faktycznej rozstrzygnięcia.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

1. Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia. Nadzwyczajny charakter skargi wynika m.in. z tego, że warunkiem jej rozpoznania jest uprzednie jej przyjęcie przez Sąd Najwyższy do rozpoznania (postanowienie SN z dnia 29 września 2005 r., III CSK 22/05, nie publ.). Dlatego na mocy art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. skarga kasacyjna musi obligatoryjnie zawierać wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania i jego uzasadnienie. Jest to jeden z wymogów formalnych skargi kasacyjnej wynikający z art. 398⁴ k.p.c. W art. 398⁴ § 1 k.p.c. ustawodawca określił odrębnie w czterech punktach konstrukcyjne elementy każdej skargi kasacyjnej, a więc cechy jej istotne (kreatywne), podkreślając zarazem w ten sposób rangę i znaczenie tychże elementów. Są to wymagania bezwzględne, a ich ewentualny brak nie może być uzupełniony po upływie terminu do wniesienia skargi (postanowienie SN z dnia 20 grudnia 2005 r., sygn. akt II PZ 49/05, nie publ.).
2. Spełnienie wymogu zawarcia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej wraz z uzasadnieniem polega na wskazaniu, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne lub, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów lub, że zachodzi nieważność postępowania lub, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienie SN z 24 kwietnia 2007 r., sygn. akt I CSK 100/07, nie publ.; postanowienie SN z 9 maja 2007 r., sygn. akt I CSK 119/07, nie publ.; postanowienie SN z 21 czerwca 2007 r., sygn. akt I CSK 178/07, nie publ.).

3. Uzasadnienie tego wniosku polega na wyjaśnieniu, czyli na wykazaniu, dlaczego, w ocenie strony skarżącej, zachodzi któraś z przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. (postanowienie SN z 6 lipca 2007 r., sygn. akt I CSK 206/07, nie publ.; postanowienie SN z 27 lipca 2007 r., sygn. akt I CSK 226/07, nie publ.). Treść tego uzasadnienia nie może być jednak dowolna i należy ją oprzeć na argumentacji jurystycznej (postanowienie SN z 6 lipca 2007 r., sygn. akt I CSK 206/07, nie publ.; postanowienie SN z 27 lipca 2007 r., sygn. akt I CSK 226/07, nie publ.). Jest tak z tej przyczyny, że Sąd Najwyższy, rozpoznając ten nadzwyczajny środek zaskarżenia, działa w interesie publicznym, wyjaśniając istotne zagadnienia prawne, dokonując wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, bądź usuwając z obrotu prawnego orzeczenia wydane w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwe (postanowienie SN z 6 lipca 2007 r., sygn. akt I CSK 206/07, nie publ.). Dlatego czyniąc zadość formalnemu wymogowi skargi kasacyjnej, określony w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c., skarżący powinien przedstawić odpowiednie argumenty prawne, uzasadniające występowanie ściśle określonej w ustawie przesłanki (postanowienie SN z 21 czerwca 2007 r., sygn. akt I CSK 178/07, nie publ.; postanowienie SN z dnia 21 lipca 2005 r. sygn. akt V CSK 18/05, nie publ.).
4. W razie powołania się na przesłankę wskazaną w art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c., skarżący powinien – także w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, a nie w jakimkolwiek innym miejscu skargi kasacyjnej – sformułować abstrakcyjnie ujęte zagadnienie prawne występujące w sprawie i dotyczące przepisów, których naruszenie stanowi podstawę skargi kasacyjnej. Należy jednak pamiętać, iż nie spełnia wymagania określonego w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w sposób ogólny i nieprecyzyjny (postanowienie z 28 września 2007 r., sygn. akt I CSK 266/07, nie publ.).
5. W razie powołania się na przesłankę wskazaną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., skarżący powinien przytoczyć argumenty świadczące o tym, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Pojęcie „oczywistości” mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wykazania, że podniesione

zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (postanowienie SN z 24 kwietnia 2007 r., sygn. akt I CSK 100/07, nie publ.). Innymi słowy, w celu spełnienia przesłanki przewidzianej w art. 398-4 § 1 pkt 3 w zw. z art. 398-9 § 1 pkt 4 k.p.c. należy wykazać "oczywistość skargi kasacyjnej" przez odwołanie się do argumentacji, która *prima facie* wskazuje, że zaskarżone orzeczenie wydane zostało z oczywistym naruszeniem prawa (postanowienie SN z 30 czerwca 2007 r., sygn. akt II CSK 184/07, nie publ.).

6. Skarga kasacyjna wnioskodawczyni nie zawiera zarówno wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania, jak i jego uzasadnienia. Nie wynika z niej, czy pełnomocnik wnioskodawczyni opiera skargę na podstawie wskazane w art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c., czy na podstawie wynikającej z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.
7. Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.

/tp/